

DZIENNIK

ZARZĄDU

M. ŁODZI

Redakcja i administracja
Plac Wolności 1.

Administracja czynna od godz. 9 - 12 wp.
Redakcja od godz. 1—2 po południu.

Prenumerata: Kwartalnie . Mk. 600.—
Miesięcznie . „ 200.—

Ogłoszenie: Wiersz nonparelowy (cztery szpalty na stronie) Mk. 30.—Przed tekstem Mk. 100.— za wiersz (dwie szpalty na stronie). Drobne 10 marek za wyraz. Najmniejsze ogłoszenie mk. 100.—

Cena egzemplarza 50 Marek

Nr 11. (127.)

Łódź, wtorek 14 marca 1922 r.

Rok IV.

Zjazd delegatów miast.

W niedzielę, 5 b. m., odbył się w Krakowie w sali Rady Miejskiej zjazd delegatów miast Małopolski i Śląska Cieszyńskiego dla omówienia sprawy finansów miejskich. Program zjazdu objął wyłącznie zagadnienia skarbowe.

Zjazd otworzył wiceprezes Koła miast, wiceprezydent miasta Krakowska, Rolle, poświęciwszy wstęp swojego przemówienia pamięci zmarłego w roku 1921 prezydenta m. Krosna, poczem przedstawił zarys zagadnień, związanych z sanacją finansów miejskich, oraz konieczność wspólnej akcji miast w tym kierunku.

Program zjazdu, prócz referatu o stanie obecnej gospodarki miast, wygłoszonego przez prezydenta Rzeszowa, dra Krogulskiego, objął referat fachowy dra A. Grossa, następnie dra Wydry o rozbudowie finansów miejskich, oraz dra Zawadzkiego o systemie podatków konsumcyjnych.

Szczegółową dyskusję wywołała sprawa podatków bezpośrednich na posiedzeniu przedpołudniowym, któremu przewodniczył prezydent Tarnopola, dr. Lenkiewicz. Konkluzją tejże było, że ustawa o zasileniu finansów miejskich nie wpłynie na sanację finansów miast, gdyż przekazuje samorządowi miejskiemu o-

graniczone źródła dochodów, obciążone nadto kosztami administracji. Nim dochody, przewidziane ustawą o zasileniu finansów miejskich zaczęną zasilać kasy miejskie konieczną jest dalsza pomoc finansowa ze strony państwa. Drogą najwłaściwszą tej pomocy byłoby przyznanie funduszów Miejskiemu Zakładowi kredytowemu w Krakowie, skąd miasta mogłyby czerpać zaliczki na wydatki administracyjne i pożyczki na inwestycje.

Posiedzenie popołudniowe, któremu przewodniczył burmistrz miasta Skoczowa, dr. Z. Schenker, zajęło omówienie podatków pośrednich. Sprawozdawca, dr. M. Zawadzki, przedstawił ogólny plan wykorzystania tej dziedziny podatkowej, oraz projekt ustawy dla wszystkich miast.

Zjazd wykazał zaniedbanie miast przez czynniki miarodajne, w szczególności przez Sejm, w którym one prawie żadnego zastępstwa nie mają, i beznadziejną przyszłość miast, o ile stosunki radykalnej nie ulegną zmianie.

Wyrazem tych stosunków i nastrojów był wniosek gremjalnego złożenia mandatów samorządowych w ręce rządu, gdyby poprawa warunków gospodarki gminnej w najbliższym czasie nie miała nastąpić.

Dział sprawozdawczy.

Z obrad Rady Miejskiej.

Protokół

8 (IV sesji) posiedzenia Rady Miejskiej.

Łódź, dn. 1. marca 1922 roku.

Komplet radnych: 57. Komplet członków Magistratu: 10. Obecnych radnych 43. Obecnych członków Magistratu: 8.

Posiedzenie otworzył o godz. 8 min. 30 wiecz. zaatępa przewodniczącego R. Miejskiej, r. J. Rozenblatt, w obecności quorum Rady (51 członków), zaprosiwszy do stołu prezydjalnego rr. sekretarzy A. Utę i W. Adamskiego oraz sekretarza Prezydium, p. P. Rundo, do prowadzenia protokołu.

Przyjęto do wiadomości:

1. Zawiadomienia radnych: Badziana, Daniłowicza, Drabarka, Gehardta, Joela, Kałuzynskiego, Langlobena, Polaka, Rzewskiego, Ryterbandowej, Zylbermana, usprawiedliwiających nieobecność swą na dzisiejszym posiedzeniu.

2. Uchwały Magistratu:

a) № 137 z dn. 14 lutego 1922 r.:

„Przychylnie się do wniosku Wydz. Op. Społ. № IV 615/22 z dn. 14 lutego 1922 r., postanowiono:

1) zlikwidować z dniem 1. marca 1922 r. Miejskie Pogotowie Opiekuńcze dla Dzieci przy ul. Miłaza № 51, które utraciło już swój pierwotny charakter, po uprzednim porozumieniu się w tej sprawie z Departamentem Pracy i Opieki Społecznej przy Województwie Łódzkim,

2) otworzyć nowe „Pogotowie”, w którym mogłoby się pomieścić 50 dzieci, oraz

3) uchwałę niniejszą przestać Radzie Miejskiej do wiadomości“.

b) № 141 z dn. 14 lutego 1922 r.:

„W związku z uchwałą Magistratu № 79 punkt 19 z dn. 27 stycznia 1922 r., uchwalono wyasygnować z funduszków miejskich Tow. Akcyjnego Grand-Hotel w miejscu kwotę mk. 180.550.—, tytułem należności za wydany przez Magistrat m. Łodzi w dniu 8 lutego 1922 r. obiad na cześć przebywającego w Łodzi generała Żeligowskiego.

Uchwałę niniejszą przestać Radzie Miejskiej do wiadomości“.

c) № 169 z dn. 21 lutego 1922 r.:

„Na wniosek Wydz. Prezydjalnego № 558/22-I z dn. 18 lutego 1922 r., postanowiono w związku z § 1 działu III / „Przepisów o uposażeniu pracowników miejskich m. Łodzi“:

1. ustalić wysokość mnożnika na miesiąc marzec 1922 r. na 2031,

2. uchwałę niniejszą przestać Radzie Miejskiej do wiadomości“.

3. Uchwałę K-isji Międzywydziałowej (zaw uchwałą Magistratu № 349 z dn. 18 marca 1922 r.) w sprawie ulg podatkowych dla zabaw i widowisk, urządzanych przez instytucje opieki społecznej, kulturalno-oświatowe i t. p. treści następującej:

I. Powołana uchwałą Magistratu z dnia 28 grudnia 1920 r. Komisja, po rozpatrzeniu postanowień nowego statutu o podatku od zabaw i widowisk, przyjęła na podstawie § 9 ustępu 2-go następujące zasady przyznawania ulg podatkowych dla zabaw i widowisk, urządzanych przez instytucje opieki społecznej lub kulturalno oświatowe:

1) od zabaw tanecznych, balów, i t. p. urządzanych na cele pomocy dla uczniów przez szkoły lub organizacje szkolne, pobierać podatek o jeden stopień niższy od normalnego, t. j. zamiast podług § 4 stosować stawki podatkowe § 7 (30%).

2) od widowisk i koncertów, zakupionych przez szkoły lub organizacje szkolne, należy pobierać podatek tylko od uzyskanej przez przedsiębiorcę sumy,

3) zabawy i widowiska, kwalifikujące się do 10% go podatku, a urządzane przez same szkoły lub organizacje szkolne, zwolnić zupełnie pod podatek,

4) ulgi podatkowe, wymienione w punktach 1-3 mogą być przyznane tylko tym instytucjom opieki społecznej lub kulturalno-oświatowym, o których odpowiednie opinie wydadzą właściwe Wydziały Magistratu,

5) z analogicznych ulg podatkowych korzystać może Biały i Czerwony Krzyż. Innym związkom i instytucjom, które urządzą zabawy lub widowiska na rzecz żołnierzy, mogą być przyznawane ulgi podatkowe w zależności od opinii Białego lub Czerwonego Krzyża,

II. Aby Wydz. Szkolnictwa lub Wydz. Opieki Społecznej dać możność kontroli występów, jakie uzyskane być mogą z zabaw i widowisk przez instytucje ubiegające się o subsydjum, Oddz. Podatkowy obowiązany jest od-

Powiedało informować wspomniane Wydziały".

4. Cdezwę łódzkich zrzeszeń przemysłowych, handlowych i fachowych, nadesłaną przez Komitet Giełdowy Łódzki w sprawie Sądu Okręgowego w Łodzi.

Uchwalono:

I. W sprawie regulacji poborów członków Magistratu —

na wniosek Prezydum Rady Miejskiej — przekazać sprawę K-sjom skarbowej i do spr. ogólnych do ostatecznego załatwienia na prawach Rady Miejskiej, w myśl, art. 22 D. o S. M.

II. W sprawie wyboru 14 obywateli i tylaż zastępców do K-syj Sanitarnych przy Komisarjatach Policji Państwowej —

ostateczne załatwienie sprawy przekazać k-sji do spraw ogólnych na prawach Rady Miejskiej, w myśl art. 22 D. o S. M.

III. W sprawie zapobieżenia głodowi mieszkaniowemu —

1. rozesłać wszystkim członkom Rady Miejskiej odpisy wniosków zgłoszonych w tej mierze przez rr. Rapalskiego i Praszkiara,

2. sprawę wnieść na najbliższe posiedzenie Rady Miejskiej.

Przewodnictwo obejmuje r. Rapalski.

IV. W sprawie częściowej zmiany taryfy tramwajowej —

1. przekazać sprawę K-sji dla Przedsiębiorstw miejskich koncesjonowanych dla ostatecznego załatwienia na prawach Rady Miejskiej, w myśl art. 22 D. o S. M., uzupełniając skład K-sji przez doproszenie rr. Hilszera, Holenderskiego, Łęckiego i Pluciennika,

2. następujący wniosek rr. Pluciennika i Holenderskiego:

„Rada Miejska wzywa Magistrat o pociągnięcie Dyrekcji Elektrycznej Kolei Łódzkiej do odpowiedzialności za samowolne podwyższenie ceny biletów miesięcznych.”

Z powodu zdekompilowania sali, przewodniczący o godz. 11-ej wiecz. zamyka posiedzenie.

Przewodniczący:

(—) J. Rosenblatt.

(—) St. Rapalski.

Prowadzący protokół: (—) P. Rundo.

Ruch służbowy.

Nominacja.

P. inż. Wiesław Lisowski, dotychczasowy kierownik Oddziału Zabudowy Miasta, mianowany został z dniem 1 marca r. b. Inspektorem Budowlanym Magistratu m. Łodzi i zaliczony w poczet starych stabilizowanych etatowych urzędników miejskich II kategorii.

Obwieszczenia i okólniki.

Okólnik № 11.

W wykonaniu uchwały Magistratu № 1331 z dnia 2 listopada 1921 r., niniejszym poleca się niezwłocznie przystąpić do spisania, na niżej wymienionych zasadach, majątku ruchomego, znajdującego się w posiadaniu poszczególnych wydziałów Magistratu miasta Łodzi.

Każdy wydział, jako samodzielna jednostka administracyjna, prowadzi własną księgę inwentarzową według załączonego wzoru № 1. Każdy większy przedmiot, posiadający pewną wartość, nie przedko zużywający się, a znajdujący się w biurze wydziału ewent. w pododdziałach lub instytucjach jemu podległych, dostaje nowy numer przez naklejenie nań kartki, według załączonego wzoru № 2 (inicjały „M. Ł. 1920” należy skasować; numery przedmiotów idą w kolejnym porządku, poczynając od pierwszego). Wszystkie przedmioty z oznaczeniem nazwy, rozmiaru, cech poszczególnych lub koloru (maszyny do pisania i broń — system i numer) winny być następnie wciągnięte do księgi inwentarzowej według numerów, którymi zostały

oznaczone. W ten sposób sporządzona księga inwentarzowa nie zeszyta, lecz ponumerowana i zawierająca na końcu kilka, kilkanaście lub kilkadziesiąt (zależnie od wielkości wydziału) stron pustych dla zapisywania przedmiotów nowo-przybyłych winna być wraz z odpisem najpóźniej do dnia 1 kwietnia 1922 roku przesłana Wydziałowi Gospodarczemu celem otaksowania przedmiotów oraz wpisania odpowiednich cyfr do rubryki „cena”. Po załatwieniu tej czynności Wydział Gospodarczy oryginał księgi zwraca wydziałowi, zaś odpis zatrzymuje u siebie. Zaznacza się, że inwentaryzacji nie podlegają materiały piśmienne, ścierki, przedmioty służące do jednorazowego użytku i wogóle rzeczy drobne nie nadające się do asekuracji.

Oprócz księgi inwentarzowej, każdy wydział obowiązany jest prowadzić księgę segregacyjną (gatunkowo-rzeczową) według załączonego wzoru № 3. Do księgi tej zapisuje się ryczałtowo przedmioty jednej grupy (gatunku) z oznaczeniem w uwagach № księgi inwentarzowej, na której dane przedmioty figurują. (W księdze inwentarzowej w rubryce pomiędzy „Rozmiar” a „Cena” należy podać № strony księgi segregacyjnej). Ilość przedmiotów zapisanych do księgi inwentarzowej musi się zgadzać z ilością przedmiotów zapisanych do księgi segregacyjnej. W końcu księgi segregacyjnej należy pozostawić na wpisywanie nowych grup przedmiotów kilkanaście stron czystych, oraz umieścić skorowidz dla uwidocznienia, na której stronie księgi zapisana jest dana grupa przedmiotów. Po sporządzeniu i ponumerowaniu księgi segregacyjnej, każdy wydział obowiązany jest przesłać odpis jej Wydziałowi Gospodarczemu najpóźniej do dnia 1 kwietnia 1922 roku — do wiadomości. Księgi inwentarzowa i segregacyjna winny być następnie oprawione w jeden zeszyt.

Po sporządzeniu księgi inwentarzowej, oraz księgi segregacyjnej i

naklejeniu numerów na każdym z przedmiotów, wydział przystępuje do sporządzenia tabliczek (wzór № 4), wskazujących, jakie przedmioty znajdują się w poszczególnych ubikacjach danego lokalu. Tabliczki te, po podpisaniu przez naczelnika wydziału, winny być wywieszane na ścianach odnośnych ubikacji.

Nowo-nabyte przedmioty oraz wyszłe z jakichkolwiek bądź przyczyn poza obręb wydziału, winny być zapisane do księgi inwentarzowej pod właściwy numer ewent. skreślone, o czym wydział każdorazowo niezwłocznie zawiadamia Wydział Gospodarczy, oraz czyni odpowiednie adnotacje w księdze segregacyjnej i w tabliczkach ściennych.

Za należyte przeprowadzenie spisu inwentarza, za całość tegoż oraz za odnotowywanie w spisie zachodzących zmian i komunikowanie ich Wydziałowi Gospodarczemu, odpowiedzialni są naczelnicy wydziałów.

Wszelkich bliższych informacji udzieli na żądanie Wydział Gospodarczy, do którego też należy się zwracać z zapotrzebowaniami na księgi inwentarzowe, segregacyjne, nalepki i numery oraz tabliczki ścienne.

Prezydent

(—) w. z. Badzian.

Dyrektor

Zarządu Głównego

(—) Pilcer.

Okólnik № 12.

W związku z okólnikiem № 5 — P. 126/22-I z dnia 18 stycznia 1922 r. oraz w wykonaniu uchwały Prezydium Magistratu m. Łodzi № 197 z dnia 20 lutego 1922 roku, niniejszym zawiadamia się, że

1) wszystkie sprzątaczkі, zatrudnione w biurach Zarządu Miejskiego winny być na stanowiskach, poczynając od dnia 15 marca 1922 roku, w każdy dzień powszedni od godziny 8-ej rano do godziny 1 1/2 po południu, w którym to czasie będą podawać herbatę urzędnikom,

oraz od godziny 3 1/2 po południu co najmniej do godziny 6 ej wieczorem, w którym to czasie zajęte będą sprzątaniami biura i paleniem w piecach (w porze zimowej). Za godziny nadetatowe, przepracowane po godzinie 6-jej wieczorem, sprzątaczkini nie otrzymają żadnego specjalnego wynagrodzenia.

2) poczynając od dnia 1 stycznia 1922 roku sprzątaczkini, zatrudnione utrzymaniem w czystości trzech względnie czterech dużych dwuokiennych pokojów, otrzymywać będą po mk. 1000.— za każdy dzień przepracowany, sprzątaczkini zaś, zatrudnione utrzymaniem w czystości pięciu względnie sześciu dużych dwuokiennych pokojów—po mk. 1480.— za każdy dzień przepracowany (dwa pokoje jednookienne liczą się za 1 pokój dwuokienny, pokój trzyokienny i pokój jednookienny — za 2 pokoje dwuokienne i t. p.). Żadna sprzątaczkini nie może otrzymać do sprzątania więcej niż 6 dużych dwuokiennych pokojów, gdyby więc np. lokal danego biura składał się z 8-ju pokojów — należałoby zatrudnić w nim 2 sprzątaczkini (każda miałaby po 4 pokoje i zarabiała po mk. 1000.— dziennie).

3) tytułem różnicy poborów za czas od dnia 1 lipca do dnia 31 grudnia 1921 roku winny otrzymać jednorazowo sprzątaczkini, zatrudnione w tym czasie

po 4 godz. dziennie,	mk. 11,831.—
„ 5 „ „ „	14,162.—
„ 6 „ „ „	16,996.—
„ 7 „ „ „	19,828.—
„ 8 „ „ „	22,662.—

4) wszystkie sprzątaczkini, zatrudnione w biurach Zarządu m. Łodzi, nie otrzymują dodatków rodzinnych, zachowują jednak wszelkie inne nabyte prawa i przywileje.

W związku z powyższem poleca się Wydziałom przystąpić niezwłocznie do wyasygnowania sprzątaczkom zaległej różnicy poborów za czas od dnia 1 lipca do dnia 31 grudnia 1921 roku, w myśl punktu 8-go, oraz różnicy poborów za czas od dnia 1

stycznia 1922 r. — w myśl punktu 2-go. Odnośne kwoty należy asygnować z działu I, tytułu I, poz. 4 budżetu Zarządu m. Łodzi na rok administracyjny 1922-gi. Z dniem 1 kwietnia 1922 roku asygnowanie poborów wszystkim sprzątaczkom i gońcom przejmie Oddział do spraw personalnych Wydziału Prezydjalnego.

Wszelkich bliższych wyjaśnień udzieli p. Adam Brojek, urzędnik Oddziału do spraw personalnych Wydziału Prezydjalnego, który w tych dniach uda się do poszczególnych biur Zarządu m. Łodzi celem określenia, wspólnie z pp. Naczelnikami Wydziałów, niezbędnej ilości sprzątań oraz wynagrodzenia dziennego tychże.

Wiceprezydent

(—) R. Stupnicki.

Dyrektor

Zarządu Głównego

(—) Pilcer.

PRZEPISY

o dodatkach funkcyjnych za kierownictwo dla wyższych urzędników miejskich miasta Łodzi.

§ 1.

Oprócz uposażenia, ustalonego w § 2 „Przepisów o uposażeniu pracowników miejskich m. Łodzi“, zatwierdzonych uchwałą Rady Miejskiej № A. VI z dnia 19 października r. 1921 (Dziennik Zarządu m. Łodzi № 46 z dnia 8 listopada 1921 r.), wyżsi urzędnicy miejscy, kierujący faktycznie składową jednostką administracyjną, przewidzianą w etacie organizacyjnym Magistratu m. Łodzi, mogą otrzymywać w myśl § 7 wyżej wymienionych przepisów — dodatek funkcyjny za kierownictwo.

§ 2.

Spis stanowisk kierowniczych (Naczelnik Wydziału i jego zastępca, oraz kierownik Oddziału i jego zastępca) układa i uzupełnia Oddział do spraw personalnych Wydziału Prezydjalnego, przyznaje i wymierza

zaś dodatek za kierownictwo Prezydum Magistratu m. Łodzi.

§ 3.

Jeżeli stanowisko kierownicze zaliczone jest:

a) do I stopnia służbowego — dodatek za kierownictwo wynosi miesięcznie kwotę, równającą się 16-krotnemu mnożnikowi,

b) do II lub III stopnia służbowego — kwotę, równającą się 12-krotnemu mnożnikowi,

c) do IV lub V stopnia służbowego — kwotę, równającą się 8-krotnemu mnożnikowi.

§ 4.

Urzędnik, pobierający uposażenie wyższe lub niższe od uposażenia, przywiązanego do normalnego stopnia służbowego danego kierowniczego stanowiska, otrzymuje dodatek za kierownictwo nie podług pobieranego uposażenia, ale podług normalnego stopnia służbowego danego kierowniczego stanowiska.

§ 5.

Urzędnik, uprawniony do pobierania dodatku za kierownictwo, który dla jakiegokolwiek powodu (np. wskutek choroby, delegacji urzędowej, wyjątkowego urlopu), kierownictwa dłużej niż przez 4 miesiące faktycznie nie sprawuje, traci po upływie tego czasu prawo do pobierania dodatku za kierownictwo, aż

do ponownego objęcia czynności kierowniczych.

§ 6.

Urzędnik, pełniący zastępczo lub częściowo czynności, do których przywiązany jest dodatek za kierownictwo, o ile zastępstwo to trwało dłużej niż 6 tygodni bez przerwy, otrzymuje przywiązany do tych czynności dodatek za kierownictwo za cały czas zastępstwa.

Jeżeli zastępstwo pełni urzędnik, pobierający już dodatek za kierownictwo z innego tytułu, to za zastępstwo pobiera tylko ewentualną różnicę obu dodatków.

§ 7.

Dodatek za kierownictwo wypłaca się pierwszego każdego miesiąca uprawnionym do tego urzędnikom łącznie z normalnym uposażeniem służbowym.

§ 8.

Przepisy niniejsze obowiązują od dnia 1 października 1921 r. Z dniem tym tracą moc obowiązującą wszelkie uchwały Prezydum Magistratu m. Łodzi, sprzeczne z niniejszemi przepisami, a przyznające poszczególne urzędnikom różnego rodzaju dodatki funkcyjne i osobiste.

Zgodność stwierdza
Wicedyrektor Zarządu Głównego.

(—) Miecz. Kalinowski.

ZAGADNIENIA KOMUNALNE.

Inż. ADOLF GOLDBERG

b. kierownik Oddziału Zabudowy
Magistratu m. Łodzi.

Komunikacja kolejowa Łodzi.

Ciąg dalszy.

Zgodnie z omówionymi założeniami, plan zabudowy i regulacji miasta rozwiązać musi w sprawie kolejowej następujące problemy:

- Ustalić miejsca 1) Centralnego dworca osobowego i pomocniczych dworców osobowych
- 2) Dworców towarowych i rozdzielczych
- 3) Dworców zastawczych

- 4) Tras kolejowych w odrębie miasta i okręgu
- 5) Umożliwić budowę odnog-kolejowych do przedsiębiorstw przemysłowych, handlowych i zaopatrujących.

Układ dworców i linii kolejowych miasta i okręgu łódzkiego nie odpowiada elementarnym potrzebom doby współczesnej. Nieodzowną więc koniecznością jest pomyśleć o rozwiązaniu, któreby nie hamowało rozwoju Łodzi i wszelkim wymaganiom, stawianym współczesnemu kolejnictwu w stosunku do organizmu miejskiego, jaknajsprawniej czyniło zadość.

A. Propozycja rozbudowy istniejącego przejściowego dworca osobowego kolei kaliskiej na centralny dworzec osobowy, obecnych i ewentualnych przyszłych linii, wydaje się niewłaściwą z następujących względów.

Naturalny rozwój życia handlowego i administracyjnego w Łodzi szedł poza ulicę Piotrkowską w kierunku Wschodniej, jako to: wzdłuż ulic Południowej, Dzielnej, Głównej, i t. d. Osiemnastoletnie istnienie kolei kaliskiej nie wykazało tendencji ku żywшему ruchowi miejskiemu w zachodniej części miasta. Znaczna odległość od centrum nie zezwoli odegrać w tym wypadku dworcowi głównemu decydującej roli odbarczenia przeciążonego ośrodka. Wolny od wszelkiej zabudowy największy zieleńiec łódzki (były las konstantynowski) okalający całą zachodnią część dworca, uszczupliłby do połowy sferę wpływu tegoż, co przeczy podstawowym założeniom. Główny bowiem dworzec osobowy winien równomiernie wszystkie kierunki miasta obsługiwać. Trudno jest również wyobrazić sobie, ażeby dzielnice handlowo-administracyjne wymagały obszarów tak wielkich, któreby sięgały od dzisiejszych dzielnic wzmożonego życia miejskiego aż po dworzec kaliski. To też nie jest prawdopodobnem, ażeby przy takich warunkach życie handlowe miasta ukształtowało się w pożądaną zespoloną całość. Obranie na dworzec centralny terenu kolei kaliskiej przeczyłoby zatem zamierzeniom skierowania: dzielnic mieszkalnych na północny-wschód miasta, która to część ze względu na swe wysokie i suche położenie, na względną taniść gruntów i właściwość przeważających wiatrów najbardziej się na mieszkania w Łodzi nadaje.

Dla uniknięcia okólnej piętnastokilometrowej drogi pociągów nadchodzących ze wschodu, okazałoby się nieodzowną koniecznością przebicie miasta półtunelem półwiaduktem ze wschodu na zachód. Różnice wszelako poziomów kolei Fabryczno-Łódzkiej i Kaliskiej przekraczają 17 metrów. A zatem istniejącą trasę wnieśćby należało aż poza Widzew i różnicę tę pokonać na odległości 6 km. Przebicie nastąpiłoby przez najbardziej zabudowane i najdroższe tereny prywatne prostopadle ku najważniejszym arterjom komunikacyjnym miasta. W rezultacie żywe cielsko miejskie przecięteby zostało na dwie części, pomiędzy którymi komunikacja wiecznie byłaby utrudnioną.

Związane z omawianą propozycją rozlokowanie dworców towarowych rozdzielczych i zestawczych, dalekie od rzeczywistych potrzeb dzisiejszego przemysłu, żadnych konkretnych korzyści by nie przyniosło. Wobec tego zaś, że pożądana ewakuacja przemysłu do dzielnic na ten cel obranych, gwałtownie i z dnia na dzień nastąpić nie może, rozwiązaniu takiemu odmówić trzeba realnego podłoża. Jedyne dodatni wzgląd skorzystania z istniejących terenów kolei kaliskiej na rozbudowę dworca centralnego małeje wobec nieuwzględnienia potrzeb Łodzi wobec piętrzących się trudności zrealizowania projektu.

B. Względ skorzystania z terenów istniejących kolei był bodźcem propozycji drugiej, w myśl której należałoby zaniechać wogóle otworzenia dworca centralnego. Po przebudowie czołowego dworca kolei Fabryczno-

Łódzkiej, wysuniętego mniej więcej aż do linii ulicy Skwerowej względnie do linii ul. Targowej, — Łódź obsługiwana by była dwoma dworcami oddzielnie dla pociągów nadchodzących ze wschodu, oddzielnie zaś dla pociągów z zachodu. Zgodnie z tą propozycją w całym układzie dzisiejszych tras nie nastąpiłyby znaczniejsze zmiany. Pożądaną zamkniętą pierścień kolei obwodowej otrzymałby się przez połączenie krótkim łukiem na północy z kolejką kutnowską kolei kaliskiej. Istniejące dworce towarowe uzupełnione by były dodatkowymi a mianowicie przy ul. Dąbrowskiej przy szosach Aleksandrowskiej i Zgierskiej oraz przy linii kaliskiej przed pierwszym skretem ku Pabjanicom. Dla wewnętrznej towarowej obsługi miasta proponowane byłyby wcinające się odnogi a mianowicie: koleje prywatne Szajblera i Poznańskiego, które po przeprowadzeniu niewielkich zmian kończyłyby się czołowymi dworcami towarowymi. Ponadto wybudowano by podobną odnogę kończącą się przy ul. Brzezińskiej i rozbudowano by istniejącą odnogę rzeźni miejskiej. W ten sposób otrzymałyby wszystkie części miasta słuszną obsługę towarową. Odnogi dla przedsiębiorstw przemysłowych wychodziłyby z południowej części kolei obwodowej i pociągałyby za sobą przemysł na południe miasta. Powstające nowe linje kolejowe dotykałyby się pośrednio lub bezpośrednio koleji obwodowej, po której pociągi dochodziłyby do jednego z dwu dworców. Dworzec zestawczy i rozdzielczy mieściłby się w Widzewie.

Przeciwko takiemu rozwiązaniu zagadnienia pomimo pozornej taniości i łatwości zrealizowania przemawiają następujące względy.

Przedewszystkiem brak centralnego dworca uniemożliwiłby utworzenie z Łodzi węzłowego punktu komunikacji przejściowej tak nieodzownej a poprzednio dokładnie wyluszczonej dla przyszłego rozwoju miasta. Przejżdżanie z jednego dworca na drugi wewnątrzmiastowymi środkami lokomocji miejskiej byłoby wielką stratą czasu i nadzwyczajną niedogodnością dla podróżujących. Jedynym wyjściem dla pociągów przejściowych i skombinowanych byłaby droga linją okólną. Wobec tego, że przebudowany dworzec kolei Fabryczno-Łódzkiej mieściłby się w pobliżu centrum i przewidywanej dzielnicy mieszkalnej, — siłą rzeczy nabrałby charakteru główniejszego dworca. Za tą ewentualnością przemawia i ta okoliczność, że na wschodzie rozlokowane są kolonie podmiejskie, z których mieszkańcy przyjeżdżaliby na wymieniony dworzec. Droga wszelako okólna pociągów nadchodzących z zachodu a więc z Kalisza względnie z Poznania i Wieruszowa, pozatem z Zagłębia wynosiłaby każdorazowo 20 martwych km. co już przy 80 pociągach dziennych stanowi z górą pięciokrotną podróż do Warszawy. Pozatem kolej obwodowa mająca na celu służyć wyłącznie potrzebom lokalnym, zwłaszcza przy rozbudowie odnog, w szybkim czasie byłaby nadmiernie obciążona i przewidywanemu ruchowi kolejowemu nie byłaby w stanie sprostać.

W rzeczywistości przesunięcie dworca Fabryczno-Łódzkiego aż do ulicy Targowej skróciłoby stację do tego stopnia, że trzeba byłoby oddać pod kolej jeszcze wielki szmat gruntów poleśnych w Widzewie, co uszczupliłoby ubogie zieleńce łódzkie w znacznym stopniu. Wybudowanie zaś dworca przy intensywnie zabudowanej ulicy Kilińskiego (13,0 m.) byłoby niewłaściwością ze względu na komunikację wewnętrzną miasta, któraby się na ulicy Kilińskiego jeszcze w znacznie większym stopniu niż dziś a w najbardziej niedogodnych warunkach odbywać musiała. W stosunku do całości kształtu miejskiego w zamierzeniach regulacji wewnętrznych arterji komunikacyjnych, zieleńców i całej polityki budowlano-mieszkańcowej, pozostawienie linii Fabryczno-Łódzkiej w dotychczasowym względnie znacznie rozbudowanym stanie — przedstawia nadzwyczajną przeszkodę. Linja ta leży

w równym poziomie z terenem zaledwie w dwóch miejscach to też cały wschód miasta przecięty jest na dwie części, które nie posiadają żadnego połączenia. Rozbudowa tej linii w granicach miasta na czołową stację jednego z głównych dworców zmusiłaby do podwyższenia o kilka metrów całej trasy, a przy rozszerzeniu spodwanem znaczną ilością torów dwa te przejazdy zmieniłyby się na długie kosztowne przeciążone tunele, które przepuszczać by musiały cały ruch z północy na południe i odwrotnie. Jeżeli wzięść pod uwagę zamierzenia skierowania mieszkalnictwa na północny wschód a przemysłu na południe miasta, trasa taka stanowiłaby wieczną przeszkodę wewnętrznej miejskiej komunikacji. Zespolenie w organiczną całość szkieletu miejskiego z racjonalnymi komunikacyjnymi ulicami z unormowaniem naturalnego a pożądanego, ruchu napotyka na piętrzące się trudności. Rozcięcie całej wschodniej części miasta na odmienne dzielnice które mają ze sobą naturalną łączność sztucznie połączyć się nie dadzą, mimo prób skierowania ruchu przez przekątne. A najważniejsza, że przebudowany czołowy dworzec kolei Fabrycznej, acz centralnym nie będzie,— całej dzielnicy nada piętno życia handlowo-administracyjnego, nie dając wszelako odpowiednich warunków koniecznego promienistego rozwoju. Będąc biegunem pociągającym ku sobie wewnętrzny ruch miejski, a zatem podnosząc gospodarczo całą okolicę, — pozostawi obszerną połąć martwego cielska rezerwowych gruntów na własną rozbudowę — zupełnie obcą otoczeniu. Najpoważniejszym argumentem przeciwstawiającym się podobnemu rozwiązaniu jest wynikająca konieczność pozostawienia jednego z głównych dworców, jako dworca czołowego.

Współczesna technika komunikacyjna uzależnia sprawność dworców osobowych następującymi warunkami.

a) Nadejście i odejście pociągu musi być możliwie szybkie i bezpieczne;

b) Pociągi, poczynające, lub kończące swój bieg na stacji, muszą być możliwie szybko podawane lub usuwane;

c) Wymiana poszczególnych wagonów pociągów przejściowych umożliwioną być musi w różnych kierunkach;

d) Pociągi muszą mieć jaknajkrótsze postoje;

e) Wymiana lokomotyw przy poławaniu lub usuwaniu dodatkowych wagonów musi być szybką i bezpieczną;

f) Układ całej stacji musi być możliwie przejrzysty dla łatwej orientacji obsługi i podróżujących.—

Tym warunkom dworce czołowe nie odpowiadają w zupełności, odznaczają się małą sprawnością i potęgają nadmiernie koszty eksploatacji.

Więc już wjazd na tory ślepe zawsze z niebezpieczeństwem złączony, zmusza do zmniejszania szybkości pociągów w znacznych odległościach. Podawanie pociągów jest utrudnione, gdyż pozostający do dyspozycji kierunek toru musi pozostawać wolny aż do odejścia pociągu poprzedniego, usuwanie zaś pociągów odbywać się musi specjalnymi parowozami. Wymiana wagonów pociągów skombinowanych powoduje niedogodne wielokrotne, długotrwałe i kosztowne manewrowanie całym pociągiem. Wszystko to przedłuża znacznie postoje pociągów na dworcach czołowych i przeczy wymaganiom pospiesznego ruchu. Parowozy pociągowe i służbowe pozostają przez długi czas więzione na torach ślepych, co wymaga wielokrotnego zwiększenia ilości tychże. Wreszcie układ stacji przez wielką ilość torów i zwrotnic nigdy nie jest przejrzysty i wymaga bardzo rozległych terenów. Są to zarzuty tak poważne, że wszędzie, gdzie to było tylko możliwem, zaniechano budowy dworców czołowych, a tam, gdzie one istniały, już w krótkim czasie mimo wielkich nakładów zamieniano je na

dworce przejściowe. Zamierzenia z dworcem Wiedeńskim w Warszawie w tym samym idą kierunku.

Tego rodzaju pozornie tanie i łatwe rozwiązanie sprawy dworców kolejowych byłoby krótkowzrocznym ujęciem najdonioślejszej kwestji. Jak we wstępie zaznaczono, przyszłość Łodzi jest od podstawowych wielkich przedsięwzięć kolejowych w najwyższym stopniu uzależniona i trudno jest nieznaczną przebudową jednego niedogodnego dworca polepszyć zasadniczo wadliwy układ, lub też naprawić niewystarczające nowoczesnym wymaganiom prymitywne urządzenia. I dlatego cała propozycja winna uleść jaknajgłębszemu rozważeniu.

C. Dogodność miejsca obecnego terenu stacji kolei Fabryczno—Łódzkiej pod główny dworzec osobowy skłoniła do propozycji utrzymania wyżej omówionego projektu przy zmianach usuwających największe braki, a więc przez utworzenie w tych samych warunkach centralnego dworca przejściowego i pominięcia drogi okólnej. W tym celu należałoby jak w propozycji pierwszej połączyć kolej Fabryczno—Łódzką z dworcem Kaliskim przekopem, nasypem, tunelem lub wiaduktem prostopadle do głównych arterji miasta.

Pomijając wszystkie względy przeciwstawiające się takiemu rozwiązaniu, a przytoczone wyżej, podkreślić tu należy trudności i braki techniczne. Bo oto po bardzo kosztownej przebudowie podtorza jednej i drugiej kolei na znacznych długościach, — jeszczeby pozostawały na 2½ km. tak wielkie spadki, że stanowiłyby one w ruchu bodaj że większą przeszkodę aniżeli dworzec czołowy i drogi okólne. Zresztą przy innych wymienionych brakach całego systemu, olbrzymie koszty przeprowadzenia podobnej linii przez najintensywniej zabudowane i najkosztowniejsze grunta prywatne, nigdy by się nie zamortyzowały.

Wszystkie wspomniane propozycje są Łodzi organicznie obce. Dla wielkich zadań, jakie Łódź czekają, trzeba stanowczo daleko szerzej sięgających przedsięwzięć, by stworzyć zdrowe położenie komunikacyjne dla normalnego gospodarczego, finansowego i kulturalnego rozwoju.

C. Ruch kołowy i pieszy odbywa się w Łodzi w przeważającej części wahadłowo z północy na południe i odwrotnie. Ten stan rzeczy spowodowany jest układem istniejących ulic wjazdowych, skierowanych z pobliskich osiedli, które związane są z Łodzią pod względem gospodarczym, osiedlczym i administracyjnym. Geograficzne położenie większych z tych osiedli, a więc przedewszystkiem Zgierza, Pabjanic oraz Piotrkowa i Tomaszowa zawsze stanowić będzie czynnik decydujący w układzie głównych arterji komunikacyjnych, które muszą biec równolegle do dzisiejszej osi miasta t. j. do ul. Piotrkowskiej.—

To podstawowe założenie stanowić więc musi i zasadę w ukształtowaniu sieci kolejowej w okręgu i w obrębie miasta. Idzie o stworzenie wytycznej w układzie kolejowym, która biegnąc równolegle z wypadkową naturalnego ruchu miejskiego, kierować będzie cały ruch osobowy z miejscowości dalszych pobliskich i podmiejskich zgodnie z naturalnym układem miasta. A więc, zbliżając się do idealnego schematu i wyodrębniając podtorze dla wyłącznej komunikacji osobowej — należałoby przeprowadzić nową specjalną linię niezbyt odległą od odgraniczonej osi miasta z południa na północ. Linja ta, poczynająca i kończąca się dworcami zestawczemi, zaopatrzoną by być musiała pośrodku centralnym dworcem osobowym oraz dwoma dworcami drugorzędnymi dla pomocniczej obsługi północnej i południowej części miasta. Wszystkie zbiegające się w Łodzi istniejące i przyszłe linje kolejowe powinnyby możliwie bezpośrednio stykać się z tą zasadniczą wytyczną pozostawiając podtorze okólne wyłącznie lokalnym potrzebom komunikacji osobowej i towarowej.

(d. n.)

Deficyt miasta Berlina.

Deficyt miasta Berlina jest pod wpływem podwyżek płacy i szczególnych warunków o wiele wyższy, aniżeli można to było przypuścić. Według projektu Magistratu, na pokrycie zwiększonych wydatków, powstałych z powodu ostatnich podwyżek płacy, które Radzie Miejskiej zostały przedłożone, przedsiębiorstwa miejskie wymagają w budżecie zwiększenia wydatków do 149 milionów, podczas gdy Dział Finansowy wymaga — 191 milionów. To razem wynosi zapotrzebowanie 340 milionów marek. Ta sama przez się drażliwa sytuacja zaostrza się jeszcze przez to, że rząd wykluczył miejskie przedsiębiorstwa od udzielenia im zapomóg pieniężnych, celem uniknięcia zwiększenia wydatków skarbu. Muszą się więc one same utrzymywać. Gorzej jeszcze przedstawia się niekorzystny rozwój tramwajów miejskich. Aby ich deficyt pokryć, musi być nadwyżka dochodów Eektrowni podniesiona. Stosownie do tego ogłoszono już, że cena za elektryczność jest podniesiona do 6 mk., za gaz — do 3 mk., za wodę — do 1.30 mk., a za tramwaj do 2 mk. Ale to oznacza dla budżetu roku administracyjnego tyl-

ko podwyżkę o 63,1 milionów, do której to sumy dochodzi jeszcze z dóbr i lasów kwota mk. 13,150,000.— Pozostaje zatem przy samych przedsiębiorstwach deficyt 73 milionów.

Obecnie nie próbuje się wogóle pokryć powstały deficyt. Magistrat przyznaje, że nie wie co dalej począć, oświadczając, że do pokrycia zwiększonych wydatków w obecnej chwili nie może robić żadnych planów. W projekcie jest tylko to powiedziane: „Ostatnia podwyżka podatku przemysłowego nie jest jeszcze uchwalona i jej pobór nastąpi dopiero w styczniu i lutym 1922 roku. Rozciągłość, w której rząd udzieli kredytu do pokrycia zwiększonych wydatków zarządowi dochodów miejskich, nie jest jeszcze ustalona. Jeżeli tylko to nastąpi, będziemy mogli w sprawie długu robić projekty“. Takie przyznanie oznacza, że pokrycie deficytu dochodów miejskich wisi w powietrzu i że miejskie przedsiębiorstwa w obecnych warunkach nie mogą być brane wogóle w rachubę.

Obecnie (w marcu) sytuacja ta nie uległa jeszcze zmianie.

Towarzystwo organizacji kooperatyw mieszkaniowych i budowy domów.

Rozpoczęło działalność T-wo organizacji kooperatyw mieszkaniowych i budowy domów. Działalnością Towarzystwa będzie 1) łączenie osób, pragnących mieć własne mieszkania, w kooperatywy mieszkaniowe, 2) budowa dla takich kooperatyw domów udziałowych i 3) nadbudowa domów.

Wobec trudnych terażniejszych warunków budowy Towarzystwo początkowo zwracać będzie główną uwagę na wykończanie już rozpoczętych budowli i remont zrujnowanych,

niezamieszkanym domów.

Teren działalności Towarzystwa — całe państwo polskie, głównie Warszawa. Na walnym zgromadzeniu udziałowców Towarzystwa w dniu 18 stycznia 1922 r. obrany został Zarząd i Rada Nadzorcza.

Zarząd składają: prezes i dyrektor główny Sabin Makomaski, dyrektor techniczny Kazimierz Milicer, dyrektor techniczny Gustaw Wojciechowski, dyrektor kancelarii i skarbnik Baltazar Podhorski i radca prawny Wacław Biliński.

Radę nadzorczą składają: Witold Podhorski, Witold Korewicki, Kazimierz Jarocki, Witold Szulborski.

Zagadnienia kulturalno- oswiatowe.

Chóry i teatry ludowe.

Dnia 10 i 11 lutego b. r. odbyła się w Toruniu konferencja zwołana przez Wydział oświaty pozaszkolnej Min. Wyzn. Rel. i Ośw. Publ.

Tematem konferencji były chóry i teatry ludowe.

Sprawę chórów referowali prof. Bystrzeń z Małopolski i p. Mayzner z Warszawy.

P. Mayzner w referacie swym zwrócił uwagę, że lud polski w porównaniu z Rosjanami, Ukraińcami i Niemcami, jest znacznie muzykalniejszy, czego dowodem jest znaczna różnorodność motywów tańecznych ludu polskiego. Natomiast kultura muzyczna u naszego ludu stoi nisko. Przyczyn częściowo szukać należy w tem, że u nas niema potrzeby śpiewu chóralnego w kościołach, gdyż zastępują go organy.

Zebrani przyszli do wniosku, że dla podniesienia kultury muzycznej Ministerstwo W. R. i O. P. winno popierać przedsięwzięcia wszystkich towarzystw, dążących do rozwijania muzykalności wśród ludu i koniecznym jest nadto podniesienie poziomu kształcenia muzycznego w szkołach i wydawanie specjalnych śpiewników.

Poza referatami fachowemi, w oświetleniu tej sprawy wziął również udział prof. Opieński z Poznania.

Najciekawszem było 2 i 3 posiedzenie, poświęcone sprawie teatru ludowego. Generalnym referentem tej sprawy był p. Mieczysław Limanowski, który przeciwstawił obecnemu teatrowi ludowemu — teatr „zdarzeń”, w którym występowałaby na plan pierwszy, żywiołowa twórczość kolektywna.

Referat p. Limanowskiego, jakkolwiek sięgający w daleką przyszłość, wywołał entuzjastyczne przyjęcie.

Dalszymi referentami byli p. p. Bogusławski (z Poznania) i Bartosiński (ze Lwowa).

W wyczerpującej dyskusji zabierali głos przedstawiciele scen ludowych. P. Sokolicz referowała sprawę sceny robotniczej w Warszawie.

Jednymyślnym wyrazem dyskusji było przekonanie, że sztuki t. zw. ludowe nie tylko nie przyczyniają się do szerzenia kultury wśród ludu, lecz kulturę tę wypaczają, że sztuki te należy spalić, a natomiast sięgnąć do arcydzieł literatury polskiej, a w przyszłości do formy wskazanej przez p. Limanowskiego.

Naogół zjazd wykazał pewną daleko idącą jednorodność w zapatrywaniu na rolę pieśni i teatru, rozumiejąc, że ludu nie można zadowolić tylko okruciami, że ma on prawo do sztuki i, że w ludzie tkwią twórcze pierwiastki, które niewątpliwie szczerą i oddaną pracą na zewnątrz wydobędzie.

W końcu posiedzenia wygłoszono sprawozdanie z prac poszczególnych towarzystw i samorządów w omawianej dziedzinie.

O pracach komisji kulturalno-oswiatowej w Łodzi referował dr. Kopciński. Sprawozdanie to, a zwłaszcza omawiane w nim poranki ludowe, wzbudziło — pośród słuchaczy szczerze zainteresowanie.

Kronika miejska.

— **Dodatki funkcyjne.** Magistrat na posiedzeniu w dn. 14. II. b. r. zatwierdził — zgodnie z uchwałą Prezydja Magistrata № 125 z dnia 1 lutego 1922 roku — opracowane przez Wydział Prezydjalny „Przepisy o dodatkach funkcyjnych za kierownictwo dla wyższych urzędników miejskich m. Łodzi”.

— **Zatarg Techników z Magistratem.** Ostatnie ogólne zebranie Związku Zawodowego Techników Polskich w Łodzi postanowiło odwołać wszystkich inżynierów i techników wydziału budownictwa przy Magistracie m. Łodzi, z powodu niedotrzymania umowy, zawartej po-

między Magistratem a Zw. Zawodowym Techników Polskich.

W związku z powyższem 7 b. m. w południe odbyła się w Magistracie konferencja. Z ramienia techników obecni byli pp. inż. Gross i inż. Dyljon.

Po dłuższych debatach zebrani doszli do porozumienia i zatarg został załagodzony. 8-go b. m. technicy przystąpili z powrotem do pracy.

— **O posady dla zdemobilizowanych żołnierzy.** Miejski Patronat Prawny Opieki Społecznej zwrócił się z poniższym listem do Województwa Łódzkiego w sprawie posad dla zdemobilizowanych żołnierzy.

Na 6-tem plenarnem posiedzeniu Rady Patronackiej — reprezentanci 62 instytucji społecznych, działających na terenie miasta Łodzi, przecięci do głębi smatnem położeniem zdemobilizowanych żołnierzy, pozbawionych zupełnie wszelkich środków do życia, których, wedle relacji do przedstawiciela „Stowarzyszenia B. wojskowych“, jest obecnie w Łodzi przeszło 4200, postanowili zwrócić się do wszystkich instytucji Państwowych i prywatnych z prośbą o dowanie powyższym pierwszeństwa przy obsadzaniu posad.

W wykonaniu powyższej uchwały — Patronat zwraca się z uprzejmą prośbą podawania do jego wiadomości miejsc wakujących, w celu umożliwienia obsadzenia ich zdemobilizowanymi.

Zaznacza się przytem, że pomiędzy zdemobilizowanymi znajdują się osoby, posiadające tak kwalifikacje biarowe, jak też i robotnicze oraz rzemieślnicze.

— **Za nieprzestrzeganie przepisów sanitarnych.** Wydział Zdrowotności Publicznej przesłał do Komisarjatu Rządu na m. Łódź pismo następującej treści:

Wydział Zdrowotności Publicznej przeprowadził oględziny sanitarne w północno-wschodniej części miasta, przyczem znalazł wy-ocę anty-sanitarny stan na podwórzach, w klatkach schodowych, w miejscach asę-

powych, w zbiornikach na śmieci, następujących nieruchomości, których właściciele w osobach niżej wyszczególnionych uprasza o pociągnięcie do odpowiedzialności karnej, stosownie do rozporządzenia Wojewody Łódzkiego z dn. 23-go stycznia i jednocześnie wydanie nakaza doprowadzenia posesji do należytego porządku w ciągu 2-eh dni:

właściciela nieruchomości przy ul. Północnej № 7 — Michałowicza, Północnej № 11 — P. Landaa, Północnej № 13 — Milgroma, Północnej № 19 — Jakabowicza, Północnej № 21 — Labińskiego, Północnej № 23 — Bendermachera, Północnej № 25 — Bornsteina, Północnej № 20 — Brawera, Północnej № 6 — Dobranickiego, Północnej № 4 — Szaję Kohna, właściciela nieruchomości przy ul. Wschodniej № 6 — Urbacha, przy ul. Solnej № 12 — M. Kowalskiego, przy ul. Solnej № 11 — Sz. Unikowskiego, przy ul. Solnej № 9 — Bahariera, przy ul. Solnej № 7 — Natanzona, przy ul. Solnej № 5 — Kornwassera, przy ul. Piramowicza № 12 — A. Ernsta, przy ul. Nowomiejskiej № 11 — Chimowicza, przy ul. Nowomiejskiej № 8 — Kempńskiego, przy ul. Nowomiejskiej № — Maroko, przy ul. Nowomiejskiej № 6 — Wołkowicza i Urbacha, przy ul. Nowomiejskiej № 4 — Cynamona.

właśc. nieruchomości przy aliey Kilińskiego № 46, Wekselmana, przy ul. Kilińskiego № 38 E. Szereszewskich, przy ul. Kilińskiego № 26 — K. A. Rittnera, przy ul. Kilińskiego № 15 — Gatgolda, przy ul. Kilińskiego № 33 — Kaperszmidta, przy ul. Kilińskiego № 35, — F. Klakasa, przy ul. Kilińskiego № 37 — Gampego, przy ul. Kilińskiego № 39 — Bessera, przy ul. Kilińskiego № 41 — B-ci Profesorskich, przy ul. Kilińskiego № 45 — M. Lewina, przy ul. Kilińskiego № 47 — Radszyna, przy ul. Kamiennej № 22 — Fogla, przy ul. Aleksandryjskiej № 11 — Ordynansa, przy ul. Eranciszkańskiej № 4 — Welka, przy ul. Kilińskiego № 65 — Radaszyckiego, przy ul. Kilińskiego № 94 — Petera.

— **Z Wydziału Handlowego.** W Wydziale Handlowym przy Magistracie m. Łodzi obowiązują niżej podane ceny:

1) Cukier biały (faryna) klg. Mk	
640.— 660.— b-to za n-t.	
2) Cukier biały (kostka) klg. Mk.	
760.— 775.— b-to za n-t.	kg. Mk.
3) Drzewo rąbane 1 metr.	700.—
4) Fasola	125.—
5) Herbata Orange Pecco	1900.—
6) Kawa palona	1500.—
7) „ zbożowa	120.—
8) Kasza jęczmienna	110.—
9) Manna	195.—
10) Mąka żytnia I gat. 60%	120.—
11) „ pszenna kraj. I kat.	300.—
12) „ „ „ II „	250.—
13) „ kartoflana „	300.—
14) Mydło	180.—
15) Nafta	155.—
16) Sól warzonka I gat.	85.—
17) „ II gat.	50.—
18) „ w kawałkach I gat.	
kruchowa	75.—
19) „ zmiętki	10.—
20) Soda amoniakalna	75.—
21) Ryż	250.—
22) Węgiel gruby 100	1700.—
23) „ orzech	1400.—
24) Zapalki pudełeczko	10.—
25) Cacao klg.	1100.—
26) Pieprz klg.	1150.—
27) Zastaw na próżne worki mączne (worek)	400.—
28) Zastaw na próżne worki cukrowe (worek)	600.—

— **O przejęcie lecznictwa personelu Magistratu przez Kasę Chorych m. Łodzi.** Dnia 8-go marca r. b. w obecności pp.: przewodniczącego Wydz. Zdrow. Publ. — Joela, naczelnego lekarza Kasy Chorych, d-ra Kluszyńskiego, dyrektora Zarządu Głównego, B. Pilcera, wice-dyrektora — M. Kalinowskiego i sekretarza St. Kempnera, odbyła się wstępna konferencja w sprawie przejęcia lecznictwa personelu Magistratu, apteki, Pogotowia i łaźni przez Kasę Chorych z następującym porządkiem dziennym:

1) Przejęcie opieki lekarskiej nad personelem Magistratu, sprawowanej

dotychczas przez Kasę Chorych Magistratu m. Łodzi,

2) Świadczenia Kasy Chorych podczas choroby pracownika,

3) Techniczne przeprowadzenie udzielania pomocy pracownikom Zarządu Miejskiego,

4) Stosunek Miejskiej Apteki Szpitalnej do Kasy Chorych,

5) Stosunek Przewozu Chorych do Kasy Chorych,

6) Świadczenia łaźni.

Naczelnny lekarz Kasy Chorych dr. Kluszyński zawiadomił, że otwarcie Kasy nastąpi z dniem 1-go kwietnia 1922 r., wzgl. 8-go kwietnia 1922 r.

W myśl artykułu 3 przepisów Kasy Chorych, obowiązkowo ubezpieczeniu podlegają wszyscy pracownicy miejscy bez różnicy zajęcia i względu na to, czy są związani umową najmu z chwilą objęcia obowiązków w Magistracie. A zatem z dniem 1-go kwietnia 1922 r. cała opieka lekarska, sprawowana dotychczas przez Kasę Chorych Magistratu, przechodzi na Kasę Chorych.

Udzielana będzie członkom Kasy Chorych pracownikom miejskim pomoc lekarska oraz zasiłki pieniężne członkom rodziny w czasie choroby i pogodu.

Bezpłatna pomoc lekarska rozpoczyna się od dnia choroby i trwa najdłużej 26 tygodni. Pomoc obejmuje dostarczanie lekarstw, środków opatrunkowych i t. p.

Zasiłek pieniężny wynosi 60 proc. płacy ustawowej. Zamiast świadczeń w chorobie Kasa udziela leczenia i utrzymania szpitalnego.

Wysokość składek ustalona zostaje w ten sposób, by wraz z innymi dochodami wystarczyła na pokrycie wszelkich wydatków i świadczeń Kasy, przewidzianych w ustawie. Minimum składki, jaką Magistrat płacić będzie Kasie Chorych wyniesie 6 i pół proc. płacy ustawowej. Urzędnicy płacić będą (członkowie Kasy) 2/5 przypadającej na nich składki, Magistrat zaś 3/6.

Kasa Chorych m. Łodzi występuje do Magistratu z następującymi

wnioskami: przekazać 1-go kwietnia 1922 r. lecznictwo pracowników Zarządu Miejskiego Kasie Chorych, jak przewiduje ustawa art. 3.

Z dniem 1-go kwietnia 1922 r. Pododdział Pomocy Lekarskiej przy Wydz. Zdrowotn. Publ. kierować będzie chorych pracowników Magistratu do ambulatorjum Kasy Chorych.

Sprzedaż lekarstw z Miejskiej Apteki Szpitalnej dla Kasy Chorych może nastąpić po otrzymaniu przez Miejską Aptekę Szpitalną koncesji na prawo publiczności. Do czasu uzyskania tej koncesji Miejska Apteka Szpitalna wydawać będzie recepty na rachunek Kasy Chorych wszystkim pracownikom Zarządu Miejskiego. Obliczenia drogą rozrachunku.

Kasa Chorych korzystać może z miejskich karettek przewozu chorych i Pogotowia Ratunkowego za opłatą o 30 proc. niższą od cen, obowiązujących dla klienteli prywatnej.

Wydz. Zdrowotn. Publ. doloży starań, ażeby Kasa Chorych korzystać mogła z jednej z miejskich łaźni, w przedmiocie stosowania kąpieli solankowych (leczniczych) dla dzieci, rodzin, zarejestrowanych w Kasie Chorych.

Wyjaśniono, że świadczenia Kasy Chorych Magistratu m. Łodzi podczas choroby pracownika dotąd były szersze, aniżeli w Kasie Chorych.

Z działalności Wydziału Gospodarczego w czasie od 1/X do 31/XII 1921 roku. W przewidywaniu nowej Ustawy Mieszkaniowej z początkiem roku bieżącego, większość właścicieli lokali odnajmitych Magistratowi, słuchać nie chciała o odnowieniu kontraktów i stale odmawiali przyjęcia czynszu. Na skutek starań, podjętych przez Wydział Gospodarczy, porzucili swoje bierne w stosunku do Magistratu stanowisko, i zaczęli zgłaszać się do Wydziału, celem załatwienia załatwionych formalności i uregulowania sprawy komornego do dnia 31 grudnia roku ubiegłego. Z ogólnej liczby

57 spraw kontraktowych 37 przypadła na odnowienie umów ze wzmiankowanym omówieniem terminu, w 12 wypadkach w umowach wstawiona była klauzula, zastrzegająca podwyżkę komornego, przewidywaną w przyszłym dekrete, w 8 zaś sprawach zmuszeni byliśmy stosować system rejentalnego pośredniczenia przy wręczeniu komornego. Ogólna suma (roczna) zawartych w okresie sprawozdawczym umów wynosiła mk. 889.677.— wyłączając koszty administracyjne, omawiane w § 5 dekretu o Ochronie Lokatorów.

Warsztaty Reparacyjne przy Wydziale Gospodarczym w czasie od 1/X do 31/XII wprawiły w lokalach miejskich 90 kw. metrów szyb, oki-towały zaś 36 mtr. Zdani wyreparowali i wyczyścili 310 pieców, przestawili całkowicie 18 pieców, w połowie 1, postawili nowych 2 piece oraz ustawili 35 kanonek. Stolarze prócz reperacji okien, drzwi, podłóg, naprawili 60 krzesel, 20 stołów, 4 biurka, 16 ławek szkolnych, 10 szaf i wykonali nowe 3 regały (półki). Ślusarze wydziałowi nie mówiąc już o robotach w budynkach miejskich (krany, klozety, rury) dorobili 36 nowych drzwiczek wewnętrznych do pieców, 46 par do pieców kafłanych 12 blach pod piecyki, 38 kluczyków do stołów biurowych, 17 kluczy do drzwi, wyreparowali przytem 27 drzwiczek wewnętrznych do pieców, 12 zamków, 18 antab, 5 kłódek i 12 kanonek. Ilość zdanów zatrudnionych przez Wydział zredukowaną była z 4-eh do 2-eh.

Za wydawaną właścicielom koni paszę po cenach kosztu Magistrat korzystał z zaprzęgów prywatnych dla potrzeb instytucji filantropijno-społecznych, płacąc przytem stawki, wyznaczone dla podwód t. j. mk. 3000.— za zaprzęg parokonny i 2000.— za zaprzęg jednokonny. Ilość wybranych tym sposobem zaprzęgów wynosiła 752 sztuki za ogólną opłatę mk. 1.528,500.—

Stajnia Miejska w okresie sprawozdawczym dostarczyła poszczegól-

gólnym Wydziałem podwód w następującej ilości: parokonnych 834, jednokonnych 389.—

Dodatnią stroną prowadzenia Stajni jest punktualność dostawy zaprzęgów, szybkie załatwienie spraw, związanych z transportem oraz gwarancja całości przewożonych materiałów.

— **Z Zarządu Związku Miast Polskich.** Na ostatnim posiedzeniu Zarządu Związku Miast Polskich, które odbyło się w Warszawie dnia 7 b. m., wiceprezesem Zarządu jednomyślnie wybrano na miejsce b. prezydenta m. Warszawy p. Drzewieckiego — prezydenta m. Łodzi, p. Al. Rzewskiego.

— **Nowy Zakład Kąpielowy.** Z dniem 13-go b. m. uruchomiony zostaje III Miejski Zakład Kąpielowy przy ul. Sienkiewicza № 95.

Zakład ten jest wyłącznie przeznaczony dla kąpania i dezynfekcji działwy szkół powszechnych.

Kąpiele odbywać się będą w poniedziałki, wtorki, środy i czwartki każdego tygodnia.

— **Protest Zarządu Związku Miast.** Na ostatnim posiedzeniu Zarządu Związku Miast w Warszawie dnia 7-go b. m. na wniosek b. prezydenta m. Warszawy — p. Drzewieckiego — uchwalono wysłać protest do Rządu przeciwko złożonemu w Sejmie projektowi ustawy przemysłowej.

Projekt ten jest żywcem skopjowany z ustawy przemysłowej w Małopolsce, jaką rząd austriacki w interesie centralizmu wiedeńskiego stosował w b. zaborze austriackim ze szkodą dla miast galicyjskich.

Urzeczywistnienie tego projektu, zawierającego szereg ograniczeń dla przemysłu zabiłoby rozwijające się rzemiosło i odbiłoby się w sposób niezwykle ujemny na rozwoju gospodarczym miast.

Projekt ten pogarsza w wysokim stopniu istniejące dotychczas ustawy w b. zaborze rosyjskim. Oprócz świadectw przemysłowych, projekt

wprowadza t. zw. „uprawnienia zwodowe” i przymus cechowy.

Na zasadzie tych przestarzałych i średniowiecznych przepisów toczy się w Krakowie od 1½ roku charakterystyczny proces między cukiernikami i piekarzami, o to, czy wolno tym ostatnim posypywać cukrem bułki? Podobny proces toczy się we Lwowie między skórnikami i krawcami, o szycie korzuszków przez krawców.

W b. zaborze rosyjskim wystarczało dla otworzenia przedsiębiorstwa wykupienie patentu. Tymczasem projekt przewiduje system koncesyjny. Tym samym otwarcie przedsiębiorstwa uzależnione zostało od dobrej woli właściwego urzędu, co daje szerokie pole do samowoli.

Według art. 11 wzmiankowanego projektu nie można otwierać przedsiębiorstwa przed uzyskaniem koncesji.

Zaznaczyć należy, że projekt wywołał ostre protesty instytucji rzemieślniczych i przemysłowych.

— **W sprawie uiszczenia należności za opłaty koncesyjne.** Prezydjum Magistratu m. Łodzi postanowiło zwrócić się do dyrekcji Elektrowni Łódzkiej u żądaniem uiszczenia należności za opłaty koncesyjne w wysokości 40 milionów marek.

— **Podatek od nieruchomości miejskich.** Podatek od nieruchomości miejskich w byłej Kongresówce, został wprowadzony w 1902 roku w miejsce podatku podymnego. Przechodząc różne koleje podatek od nieruchomości miejskich odstępiony został obecnie na rzecz miast.

Struktura podatku przedstawia się obecnie w sposób następujący: Podatek ten odnosi się do miast, miasteczek i osad, z wyłączeniem osad, gdzie obowiązuje podymne. Za miasto względnie miasteczko, lub osadę uważa się tak zwaną przestrzeń zaludnienia miasta, którą oznaczają odnośne urzędy podatkowe. Jest ona zwykle większa niż terytorjum sa-

meo miasta. Podatek obciąża wszystkie budynki i niezabudowane parcele.

Wolne są od podatku nieruchomości: 1) o ile podatek wynosiłby mniej niż 10 mk., 2) nieruchomości należące do instytucyj wyznaniowych prawnie uznanych, lub do instytucyj filantropijnych, lub naukowych, a nie przynoszących dochodów przez oddanie w najem lub dzierżawę i 3) grunta kolejowe.

Przedmiotem opodatkowania jest przeciętny dochód netto określany co 3 lat na podstawie ilustracji, przede-

wszystkiem na podstawie przeciętnej ceny najmu. Obecnie jednakże do uchylecia ustawy o ochronie lokatorów, co rok ma następować uzgodnienie stawek podatku, z przewidzianą przez ustawę zwyżką komornego.

Wysokość podatku uchwała rada miejska. Podatek powinien wynosić 15 — 30 proc. przeciętnego dochodu netto.

Dla ustalenia dochodu brutto, oraz wydatków na administrację, właściciele obowiązani są co 3 lat składać odpowiednie deklaracje.

Kasy daninowe.

Z dniem 11 b. m. zostały wyłożone do przejrzania na przecięg dni 14 to jest do dnia 25 b. m. księgi poborów płatników daniny od nieruchomości oraz przedsiębiorstw handlowych i przemysłowych.

Poniżej podajemy spis ulic i odpowiadające im kasy.

Kasa 1 mieści się przy ul. Aleksandrowskiej № 56.

Do tej kasy należą:

Aleksandrowska, Bałacki Rynek, Bałaty Nowe, Bicha (Sierakowskiego) Borysza, Bracka, Brajera, Bruckowa, Brzezińska, Ceglana, Cerekiego, Ciemna, (Goplańska), Cymera, Dębowa, (Radog)? Długa (Radog.), (Folwarczna), Długa (Juljanów), Równa, (Kochanowskiego), Długa (Bałaty), Podmiejska, Dolna (Radog.), Doły, Doły Droga, (Dolna-Doły), Worska, Dzika (Radog.), Droga Hajnala, Ekierta Engla (Bałaty) Fajfra II, Fajfra I. (Prusa), Fiszera, Gęsia (Radog.), Gęsiano, Głowacka, Głucha, Gołca I, (Radog.), Gołca II. (Bałaty), (ks. Brzózki), Grossmana, Groszanka, Haaslera, Hipoteczna, Chmielna, (Radog.), Jana, Jasna, Julianowska, (Radog.), Jakobięgo (Sierakowskiego), Kazimierza, Kielma, Kielbacha, Kniaszewicza, Szpitalna, Kochanowskiego (Długa), Konarskiego (Radog.), Zie-

lona), Krótka-Franciszkańska, Lwowska, Kwiatkowskiego, Krzyżowa, Lwa-Kielma, Łagiewnicka, Łąkowa (Radog.), (Mickiewicza), Mała, Sikawska, Mała-Polska (Pawia), Marcina, Maurera, Marcina, Marysińska (Bałaty) (Chłodna), Młynarska, Nowaka, Nowaka Zaatek, Niecała, Nowodworska, Nowa—Radogoszcz, Nowo-Odkryta, Nowo-Pocztowa, Nowo-Polska, Nowo-Sikawska, Nowo-Zgierska, Nowy-Świat (Okopowa), Nowo-Marysińska, Nowo-Młynarska, Nowo-Łagiewnicka, Ogrodowa (Radog.), Ogrodowa (Bałaty) (Berka Joselewicza), Orawska (przy Fajfra), Otylji (Pałacowa), Bałaty, Pawia (Radog.), Pieprzowa, Plac Bałacki, Poprzeczna (Bałaty), Polna I (Radog.), Polna II (Koziny), Profesorska, Prosta-Prussa (Fajfra), Przemysłowa (Roberta), Przy Aleksandrowska, Rogi-Droga, Przy Rajtera (Korwińska), Przy Fajfra (Orawska), Przy Franciszkańskiej, (Lwowska), Przy Kielmana (Tokarzewskiego), Przy Kielbacha (Praska), Przy Nowaka, Plac Ter Emilji (Wandy), Rajtera, Rejcha, (Stanisława), Roberta (Przemysłowa), Rogi-Droga, Sadowa, Sierakowskiego (Jakobięgo), Bicha, (Złota), Spacerna (Bałaty), Spacrowa, Srebrna, Stanisława (Reja), Stare Bałaty, Stefana, Szpitalna (Radogoszcz), (Kniaszewicza), Szmidta, Szejna, Szopena, Sikowska, Szosa Aleksandrowska,

Szosa Brzezińska, Szosa Zgierska, Tepera, Tokarzewskiego (Przy Kielma), Trelenberga, Wandy, (Piater Emilji), Wawelska, (Wspólna Bałaty), Wąska (Radog.), Włocławska, Wschodnia, (Bałaty), Wspólna (Radog.), Zawadzka (Bałaty), Zaryszy, Zgierska, Zielona (Bałaty), Zielona (Radoguszczy), Konarskiego, Złota, Przy Hauslera (Sierakowskiego), Zofji, Żabia (Radog.), Żarawia (Radog.), Żabieniec.

Kasa № 2 mieści się przy placu Wolności 2.

Do tej kasy należą:

Bazarna, Bazarowa, Biała, Bidermana, Biegunowa, Bobowa, Borowa, Ciemna, (Gnieźnińska), Ciemna (Kraszwicka), Ciemna (Włocławska), Ciemna (Wrzesniewska), Ciemna (Biała), Czerwona (Mania), (Zdrowie), Cmentarna, Cepła, Ciasna (Zdrowie), Długa od № 1 — 11 i od 2—10, (Gdańska), Długosza (Koziny), Żelazna (Drewnowska), Feliksa, Fryderyka, Gazowa, Górna, Górna-Droga, Grabskiego, Graniczna, Grinberga, Grochowa, Grzybowa, Chłodna (Koziny) (Zana), Chmielna, (Stara-Mania), Jazynowa, Jeneralna, Jesionowa, Jerzego, Klonowa, Konstancyńska (Nieparzyste № №), Konstancyńska Szosa (prawa strona), Krótka (Bałaty), Konopnickiej (Żubardź), (Graniczna), Krakowska, Zdrowie, Krótka-Drewnowska, Letnia, Lewa, Leszna, Łutomierska, Malinowa, Marsowa, Miljonowa, Miodowa, Modra, Nowomiejska, Nowodrewnowska (Piwna), Nowolutomierska, Oficerska, Ogrodowa, Koziny (Pólna), Owsiana, Orzechowa, Pawia (przy Ciemnej), Pitagorska, Plac Wolności, Pograniczna, Podrzeczna, Prawa, Promyka (Wapienna), Pryncypalna, Prywatna (Zdrowie), Przena (przy Drewnowskiej), Rzeszowa, Siewna, Sobieskiego (Srebrzyńska), Solec, Srebrzyńskiego (Stara-Mania), Stalna, Stodolniana, Stońskiego, Sztorka, Szkolna, Szosa Konstancyńska, Tarnowska, Wapienna, Waryńskiego (Pólna), Wesola, Włodzi-

mierska, Wiśniowa (Zdrowie), Wolego, Wolna, Włocławska (Ciemna), Wróbla, Wrzesniewska, Ciemna, Zana (Ciemna), Zachodnia (Chłodna), Zdrowie, Al. Zimna, Żelazna (Koziny), (Długosza), Żytia.

Kasa № 3 mieści się przy Placu Wolności № 1.

Do tej kasy należą:

Aleksandryjska, Ansztaffa, Brzeska, Cmentarne (Doły), Dolno-Wschodnia, Figura, Franciszkańska, Chłodna, Marysińska, Jakóba, Jerozolimska, Kilińskiego, Kościelna, Kasykat, Łódka, Magistracka, Matejki, Marjańska, Morska, Nowo-Targowa, Obłęgorska (Sienkiewicza), Plac Kościelny, Północna, Pomorska (parzyste), Poranna Droga, Prywatna, Smągowa, Smutne-Doły, Solna, Sporna, Stary-Rynek, Stoki, Stokowska, Szlachecka (Przy-Cmentarzu), Trembacka, Widok, Wiśniowa (Bałaty), Wróblewska, Wschodnia, Źródłana.

Kasa № 4 mieści się przy Placu Wolności 14.

Do tej kasy należą:

Aleje 1-go Maja od 10—12 do 30—64, końca, Andrzeja od 27—53, od Długa (Gdańska) (nieparzyste), Karolewska od 30 do końca, Łukowa, Leszno, Lipowa, Ludwiki, Miłsza od 3—4 i od 96—26, Nowo-Cegielniana, Pańska, Podleszna, 6-go sierpnia od 4—22, i od 65—102, Zawadzka od 33—49 i od 44—54, Zielona, od 23—65 i od 24—58, Zielony-Rynek i Zakątna.

Kasa № 5 mieści się przy ulicy Piotrkowskiej 58.

Do tej kasy należą:

Aleje 1-go Maja od 1 — 11, od 2—8, Andrzeja od 1—17 i od 2—30, Aleje Koszciuski od 1—61, od 4—56, Cegielniana od 1 — 32, od 2 — 32, Dzielna od 1—35, od 2—34, Długa (Gdańska) (namery parzyste), Kamienna, Kilińskiego, Konstancyńska, Kolejowa, Krótka (Traugotta)

Misza od 4—6 i od 3, Moniuszki, Nawrot, Piotrkowska od 3—127 i od 2—123, Plac Wolności 2, 3, 4, Przejazd od 15—35, od 4—36, Południowa od 1—39, od 2—38, Pomorska do 33, Rozwadowska od 1—25, Sienkiewicza od 3—69, od 4—46 6-go Sierpnia od 1—19 i od 2—20, Wólczańska od 3—67, od 4—80, Wschodnia od 21—69, od 28—74, Zawadzka od 1—29 i od 1—30, Zachodnia od 31—67 i od 30—72, Zielona 5, 4, 23.

Kasa № 6 mieści się przy ulicy Moniuszki 10.

Do tej kasy należą:

Cegielniana od 67—119, i 68—142, Dąbrowskiego Plac, Dzielnia, Jajjasz, Kilińskiego, od 10—94, Magistracka, Mostowa, Nowa, Nawrot od 40 do końca, Nowo-Targowa od 12—20 i od 13—33, Nowo-Złota 19, Piramowicza, Południowa od 34—35 do końca, Przędzalniana od 1 do 21 i od 2—16, Przejazd 41—83, 40—96, Prywatna 45—46, Składowa, Skwerowa, Targowa od 3—19, 11—25, Tkacka, Tramwajowa, Trebacka, Węglowa, Wierzbowa, Wodna od 32—27, Wysoka od 11—29, 8—30, Zagajnikowa 1—65, 4—26, Złota 3—7, 4—12.

Kasa № 7 mieści się przy ulicy Pustej 13.

Do tej kasy należą:

Anny, Aleje Koszelecki 66—67a, Braterska, Błońska, Czerwona, Ciemno, Rokicie, Fiałkowska, Górny-Rynek, Grodzieńska, Gdańska, od 116—118, Gwiazdowa, Hrabiońska, Inżynierska, Janiny Karolewska Karola, Kątna, Kowieńska, Łakowa 26 21, Łaska, Miłsza od 28 do końca, parzyste, Miejska, Nowo-Kątna, Nowo-Pańska, Nowo-Radwańska, Nowe-Sady, Nowo-Lipowa, Nowo-Złota, Nowo-Miła, Obywatelska, Pańska, 86—103, Piękna, Piotrkowska od 126—129, Placowa, Ptasia, Radwańska, Rozwadowska, Różana, Stacja Kaliska, Stare-Wólczańska, Szosa Konstantynowska, Sprawdzona, Teo-

dora, Towarowa (Rokicie), Wileńska, Wiznera, Wólczańska od 88—101, Wotowa, Żabia, Żarawia, Zeglina, Złota.

Kasa № 8 mieści się przy ulicy Nawrot 58.

Do tej kasy należą:

Aleje Szajblera, Brzezno, Brzozowa, Bawelniana, Częstochowska, Dobra, Dębowa, Ewangelicka, Emilji, Fabryczna, Grzybowa, (Widzew), Gołębia, Grabowa, Główna, Jajjasz od 22—23, Józefa Kijowska, Kilińskiego od 88—107, Kanitzera, Księży Młyn, Kopernika, Kresowa, Ludwiki, Ławieko, Łęczycka, Miedziana, Mazowiecka, Nizka, Nowo-Grodzka, Nowo-Senatorska, Nowa od 26—61, Niczarniana, Nawrot (nieparzyste), Nowo-projektowana, Nowy Świat, Orla, Odeska, Pasta, Paryska, Pograniczna, Przedzielniana, Rawska, Pasta, Rуска, Stenkiewicza od 50—69, Stowiańska, Sosnowa, Skierniewicka, Senatorska, Sacha, Szpitalna, Targowa od 28—23, Tylna, Tancłowa, Winna, Wagnera, Wandy, Wacława, Wilanowska, Wodna od 32—27, Wesoła, Wileza, Wodny Rynek, Wysoka, od 34—31, Zagajnikowa od 65 i Żelazna.

Kasa № 9 mieści się przy ulicy Rzgowskiej 27.

Do tej kasy należą:

Belzera, Bankowa, (Chojny), Bednarska, Ciasna, Dolna, Doroty, Dębowa, Dąbrowska, Głucha, Graniczna (Chojny), Henryka (Chojny), Jajjanowska, Kengo, Kamienna, (Chojny), Kopernika, Karpja, Kracza, Krzywa, Kaliska, Kapliczna, Leonarda, Labelka, Lisnera, Leśna, Łęczna, Łęczycka, Łomżyńska, Mienkiewiczza, Mała, (Zimna), Miła, (Chojny), Mostowa, Marszałkowska, Mysliwska, Napiórkowskiego, N-Orla, Nowo-Zarzewska, Nowo-Krótko Nowo-Pabjanicka, Ozorkowska, Pasaż-Engla, Piaseczna, Piwna, (Łęczna), Piwiarnia, Podgórze, Poprzeczna, Płocka, Petersburska, Pryncypalita,

Piotrkowska, Rzgowska, Radomska, Szosa-Pabjanicka, Sawalska, Szara, Sokola (Chojny), Siedlecka, Sicradzka, Stanisława, Smocza, Szcfera, Targowa (Chojny), Tuszyńska, Wójtowska, Wegnera, Włoszczyńska, Wązka, Warszawska, Zarzew (Zimno).

Z życia miast polskich.

Budżet miasta Krakowa na rok 1922.

Od poniedziałku, 6 b. m. rozpoczęły się w magistracie krakowskim obrady nad preliminarzem budżetu na rok 1922. W ciągu tygodnia preliminarz budżetowy zostanie przez magistrat uchwalony, tak, że w następnym tygodniu będzie już mógł być przedmiotem obrad w poszczególnych sekcjach i komisjach miejskich.

Wybór Prezydium m. Grudziądza.

Rada miejska w Grudziądzu wybrała prezydentem miasta dotychczasowego komisarycznego prezydenta inżyniera Włodka, wiceprezydentem radcę Kropskiego.

Sosnowiec.

Sprawa utworzenia związku miast wydzielonych w Zagłębiu Dąbrowskim jest na dobrej drodze. Idee związku celowego t. zn. wspólnego działania Sosnowca, Będzina i Dąbrowy od wypadku do wypadku, porzucono jako nierealną i zgodzono się na utworzenie stałego związku. Miasto Czeladź zgłosiło również akces do związku, musi jednak ono wystarać się uprzednio o wydzielenie.

— Magistrat tutejszy przystąpił do utworzenia miejskiego urzędu zdrowia, na czele którego stanie lekarz miejski. Urząd ten obejmie: stan sanitarny miasta, szpitalnictwo miejskie, laboratorium, kontrolę targów, sklepów spożywczych i zdrowotność.

Z Włocławka.

Skład Rady Miejskiej. Po przeprowadzeniu wyborów uzupełniających, skład Rady Miejskiej jest następujący: 6 członków Magistratu i 35 radnych, a w tej liczbie 19 radnych z Grupy Narodowej, 7 z Grupy Pracy (socjaliści), 4 z Bundu, 4 z ugrupowań żydowskich i 1 komunistą. Nowa Rada Miejska odbędzie inauguracyjne posiedzenie w dniu 9 b. m.

Nowy wiceprezydent miasta, p. Jan Gadomski objął urządowanie z dniem 1 marca. W myśl porozumienia z p. prezydentem miasta objął kierownictwo wydziałami Opieki Społecznej, Urzędu Zdrowia i Spraw wojskowych, Biurem meldunkowym, paszportowym, spisu ludności i spraw stanu cywilnego, wyznań niechrześcijańskich.

Komunikacja z Radziejowem została uruchomiona przy pomocy samochodów.

Z Siedlec.

Wobec krytycznego stanu kasy miejskiej Rada miejska poleciła Magistratowi redukcję pracowników. Przyjęto statut o poborze opłat na rzecz miasta od spirytusu, wszelkiego rodzaju win i wyrobów wódeczanych, a dalej statut podatku od drzewek owocowych w wysokości 100 mk. od każdego drzewka. Na jednym z ostatnich posiedzeń Rada Miejska przyjęła statut „Spółdzielni Sejmików powiatowych i miast wydzielonych oraz nie wydzielonych województwa lubelskiego” i uchwaliła przystąpić, jako członek z jednym udziałem w wysokości 50,000 mk., przyjmując równocześnie odpowiedzialność w wysokości stadvadziestokrotnej zadeklarowanego udziału.

Starogard.

Sąd administracyjny w Toruniu unieważnił wybory do Rady miejskiej z powodu sfalszowania jednej listy przez niewysłyszoną osobę.

Katalog Biblioteki Wydziału Statystycznego Magistratu m. Łodzi.

(ciąg dalszy)

b) w języku rosyjskim.

Nr. il. wst.	AUTOR	TYTUŁ DZIEŁA	Wydawce	Miejsce i wydania	rok
121	—	Trudy Warszawskawo Statisticzeskawo Komiteta:			
		1) Narodnoje obrazowanie w 10 gub. Carstwa Polskawo 1816—1908	Warsz. Stat. Komitet	Warszawa	1907
134	—	2) Narodnoje obrazowanie w Carstwie Polskom za 1910/11 g.	"	"	1914

XIX. Przemysł i handel.

a) w języku polskim.

194	Bobrzyński dr.	Na przełomie polskiego przemysłu	Min. Przem. i Handlu	Warszawa	1919
317	Gliwic Hipolit	Ewolucja syndykatów	Tow. Wydawnicze	"	1916
196	Hanszyl d inż.	Rzemiosła warszawskie w liczbach	Min. Przem. i Handlu	"	1918
230	Jackowski Al.	Polityka kolonialna Anglii	"	"	1920
195	Kozutski Stan.	Nasz przemysł wielki na początku XIX stulecia	Ks. Naukowe	"	1905
160	—	Komitet Gield. Warsz. Sprawozdanie za 1915r.	Kom. Gield.	"	1917
161	—	Komitet Gield. Warsz. Spraw. za 1916 r.	" "	"	1918
162	—	Komitet Gield. Warsz. Spraw. za 1917 r.	" "	"	1919
163	—	Komitet Gield. Warsz. Spraw. za 1918 r.	" "	"	1919
164	—	Komitet Gield. Warsz. Spraw. za 1919 r.	" "	"	1920
166	—	Komitet Gield. Łódzki Spraw. za 1899 r.	" "	Łódź	1900
167	—	Komitet Gield. Łódzki Spraw. za 1900 r.	" "	"	1901
168	—	Komitet Gield. Łódzki Spraw. za 1901 r.	" "	"	1902
169	—	Komitet Gield. Łódzki Spraw. za 1902 r.	" "	"	1903
170	—	Komitet Gield. Łódzki Spraw. za 1903 r.	" "	"	1904
171	—	Komitet Gield. Łódzki Spraw. za 1911 r.	" "	"	1912
172	—	Komitet Gield. Łódzki Spraw. za 1912 r.	" "	"	1913
173	—	Komitet Gield. Łódzki Spraw. za 1913 r.	" "	"	1914
174	—	Komitet Gield. Łódzki Spraw. za 1914 r.	" "	"	1915

Invent.	AUTOR	TYTUŁ DZIEŁA	Wydawca	Miejsce i wydania	rok
175	—	Komitet Gield. Łódzki Spraw. za 1915 r.	Kom. Gield.	Łódź	1916
176	—	Komitet Gield. Łódzki Spraw. za 1916 r.	" "	"	1917
177	—	Komitet Gield. Łódzki Spraw. za 1919 r.	" "	"	1920
178	—	Prace statystyczne Kom. Gield. Łódzkiego	" "	"	1912
179	—	Prace statystyczne Kom. Gield. Łódzkiego	" "	"	1913
		Prace Polskiej narady ekonomicznej w Petersburgu:			
309	—	1) Bogactwa ziemne Polski	Biuro Prac Kongres.	Warszawa	1919
311	—	2) Przemysł w Polsce	"	"	1919
312	—	3) Środki komunikacyjne	"	"	1919
312	—	4) Stosunki ekonomiczne	"	"	1919
101	Rawita Gawroński dr.	Sprawa eksportu drzewa z Polski	F. Hoesick.	"	1920
326	Sokołowska Zofja	Interesy gospodarcze Królestwa Polskiego a Rosja		"	1916
428	—	Sprawozdania roczne z kolei elektrycznych Łódzkich 1900—19.	—	"	1921
159	—	Stulecie Gieldy Warsz. 1817—1917	Kom. Gield.	"	1917
102	Szatensztein Wl.	Zagadnienia stosunków handlowych z Rosją sowiecką	F. Hoesick	"	1921
193	—	Uruchomienie przemysłu przez państwowe uwłaszczenie pracujących.		"	

b) w języku niemieckim.

362	—	Berufstatistik	K. Stat. Amt	Berlin	1909
363	—	"	"	"	1909
364	—	"	"	"	1910
365	—	"	"	"	1910
366	—	"	"	"	1909
367	—	"	"	"	1909
368	—	"	"	"	1909
369	—	"	"	"	1910
370	—	"	"	"	1912
371	—	Gewerbliche Berufstatistik	"	"	1909
372	—	"	"	"	1910
88	—	9-ter " Rechenschaftsbericht für das Jahr 1918 Lodz. El. Zufuhr Bahn	L. E. Zuf. Bahn	Łódź	1917

Przetargi publiczne.

Zwózka płyt i bortnic betonowych ze składu miejskiego przy Al. 1-go Maja № 80 na miejsce robót ma być powierzona w drodze publicznego przetargu.

Warunki przetargu można przejrzeć w Oddziale Brukarskim Magistratu m. Łodzi—ul. Nowo-Targowa № 24—w godzinach biurowych.

Oferty należy podawać z dołączeniem kwitu z Kasy Miejskiej na złożone w niej wadium w wysokości mk. 25.000.— w dniu 17 marca 1922 roku o godz. 10-ej przed południem w kopertach zamkniętych, zaadresowanych: „Do Magistratu, Wydziału Budownictwa“ z oznaczeniem przedmiotu przetargu.

Oferty zostaną otwarte w Wydziale Budownictwa, Plac Wolności № 14 pokój 26, w oznaczonym terminie w obecności ubiegających się osób.

Ostateczny termin powierzenia dostawy upływa po 2 tygodniach.

Łódź, dnia 10 marca 1922 roku.

MAGISTRAT
Wydział Budownictwa.

OGŁOSZENIE.

„Magistrat m. Łodzi niniejszym podaje do publicznej wiadomości, że w dniu 29 marca 1922 roku o godzinie 10-ej rano odbędzie się w lokalu Wydziału Prezydjalnego Magistratu (Plac Wolność № 14, pokój № 23), III losowanie obligacyj miejskich I emisji na ogólną sumę mk. 368,600.—“.

Magistrat m. Łodzi.

Przetargi publiczne.

Dostawa 1125 mtr. 3 bali sosnowych 4, wraz z pokrajaniem na kostki i dowozem ma być powierzona w drodze publicznego przetargu.

Warunki przetargu można przejrzeć w Oddziale Brukarskim Magistratu m. Łodzi—ul. Nowo-Targowa № 24—w godzinach biurowych.

Oferty należy podawać w dniu 20 marca 1922 roku o godz. 10-ej przed południem w kopertach zamkniętych, zaadresowanych: „Do Magistratu, Wydziału Budownictwa“, z oznaczeniem przedmiotu przetargu.

Oferty zostaną otwarte w Wydziale Budownictwa, Plac Wolności № 14, pokój № 38, w oznaczonym terminie w obecności ubiegających się osób.

Ostateczny termin powierzenia dostawy upływa po 3 tygodniach.

Łódź, dnia 8 marca 1922 roku.

MAGISTRAT
Wydział Budownictwa.

Treść numeru 11-ego:

Zjazd delegatów miast.—

Dział sprawozdawczy:

Protokół 8 posiedzenia Rady Miejskiej z dnia 1/3 1922 roku.—

Ruch służbowy:

Nominacja.—

Obwieszczenia i okólniki:

Okólnik № 11 w sprawie spisu majątku ruchomego poszczególnych wydziałów.—

Okólnik № 12 w sprawie poborów sprzętaczek.—

Przepisy o dodatkach funkcyjnych dla wyższych urzędników miejskich.—

Zagadnienia komunalne.

Komunikacja kolejowa Łodzi.— Deficyt m. Berlina.— Towarzystwo organizacji kooperatyw mieszkaniowych i budowy domów.—

Zagadnienia kulturalno-oświatowe:

Chóry i teatry ludowe.—

Kronika miejska.—

Kasy daninowe.—

Z życia miast polskich.—

Katalog biblioteki Wydziału Statystycznego.

OGŁOSZENIE.

W Głównej Kasie Miejskiej Magistratu m. Łodzi jest przechowywana kaucja sekwestratora miejskiego p. Walerego Wiechowskiego w kwocie mk. 8.000.—

Ktokolwiek miałby pretensje do p. Wiechowskiego z tytułu jego urzędowania winien zawiadomić o tem Wydział Prezydjalny Magistratu m. Łodzi w ciągu 3-ch miesięcy od dnia dzisiejszego. gdyż po upływie tego terminu kaucja zostanie mu zwrócona.—

Magistrat m. Łodzi.

Łódź, dnia 8 marca 1922 r.

Licytacje przymusowe.

Dnia 15 marca 1922 r. od g. 9-ej rano odbędą się licytacje przy ul.: Nowomiejska 19, zegar, Zielona 39, zegar, Północna, 4, zegar, Gdańska 81, stół, Gdańska 37, zegar i biurko, N. Cegielniana 34, waga, Al. 1 Maja 9, otomana, Plac Wolności 10, stół, Al. 1 Maja 9, kredens, Al. L. Maja 9, stół. Al. L. Maja 19, lustro, Al. 1 Maja 20, kredens, Zawadzka 49, taca metalowa, Wodny Rynek 8, lustro, Przędzalniana 46, lustro, Al. L. Maja 45, stolik, Południowa 18, maszyna do szycia, Przędzalniana, 17, stół, Jakoba 6, maszyna do szycia Kilińskiego 17, stół.
Dnia 16 marca 1922 r. od g. 9-ej rano odbędą się licytacje przy ul.: 6-go Sierpnia 83, otomana, Brzezińska 44, krzesło, Piotrkowska 80, krzesła, Lipowa 12, obrus.

Wydawnictwo Zarządu Miasta Łodzi.

Odbito w Nocni B-ci Holcman w Łodzi ul. Zawadzka № 7.